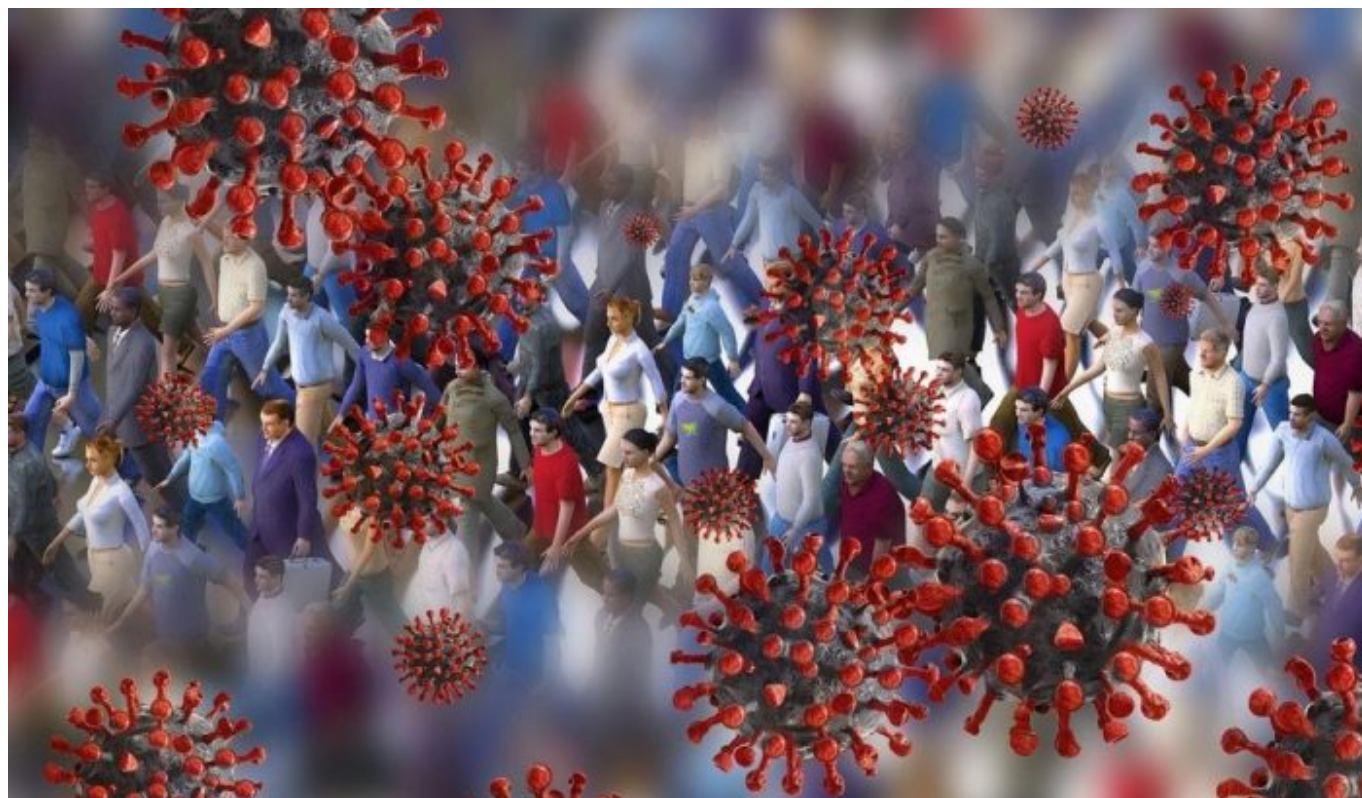

Odmítání krizových opatření kvůli zdraví

- CZ24 News | 4. února 2021

ČESKO: Krizový zákon je taková hříčka práva. Má mnoho much jakoby autoři ani nepočítali s tím, že se vůbec někdy použije. Byla to taková norma do šuplíku. Jedním z naprosto nejasných ustanovení je § 31 odst. 4.

§ 31 odst. 4

Plnění povinností uvedených v odstavci 3 může fyzická osoba odmítnout, pokud by jejich plněním ohrozila život nebo zdraví vlastní nebo jiných osob anebo pokud jsou povinnosti jí ukládané v rozporu se zákonem.

Toto ustanovení je ošidné. Může se zdát, že lidi sami posoudí, zda mají či nemají krizová opatření a povinnosti z nich vyplývající respektovat, a podle toho se zachovají. Tak tomu samozřejmě není, stejně jako nemůže sám občan posoudit, jestli se mu líbí nebo nelíbí postupovat proti zákonům (když by mohl tvrdit, že jsou protiústavní). Přesto je ale celé ustanovení nepochybně k zamyšlení.

Jednak ho zákonodárce nedal do právního předpisu jen tak, pro srandu králíkům. Je vyjádřením toho, že krizová opatření přijímá exekutiva a mohou být v rozporu se základními svobodami, právy nebo zákonnými povinnostmi. Pro občana samotného je tedy rozhodně těžké posoudit, jestli už nastal okamžik, kdy může odmítnout respektovat krizové opatření, nebo ještě ne. Nemůžeme sami odhadnout, kdy už požadavky státu překročily pomyslnou hranici. Přesto evidentně může nastat situace, kdy už máme právo krizové opatření odmítnout a neřídit se jím. Jak to poznáme?

Zákonná povinnost nebo ohrožení zdraví

Odmítnou krizové opatření tehdy, když je v rozporu se zákonnou povinností, to není tak problematické. Víme-li, že nám zákon nějakou konkrétní povinnost ukládá, můžeme tuto možnost využít.

Horší to je s ohrožením zdraví. Zdraví totiž není jen nepřítomnost nemoci, nebo nejde jen o případy, kdy nám hrozí evidentně smrt (třeba když by nám krizové opatření ukládalo zachraňovat lidi po jaderném výbuchu).

Zdraví je stav úplné tělesné, duševní a sociální pohody a nejen nepřítomnost nemoci nebo vady. (Health is a state of complete physical, mental and social well-being and not merely the absence of disease or infirmity). WHO, 1946

Je evidentní, že krizová opatření nám skutečně způsobují nemalé utrpení, v mnoha případech hraničící s mučením a nelidským zacházením (například izolace seniorů nebo dětí a jejich deprivace od sociálních kontaktů). Mnohým opatření zničilo život, rozbila léta budované podnikání, znemožnila jim přístup ke zdravotní péči. Já osobně se domnívám, že jsme v situaci, kdy můžeme odmítnat plnění opatření kvůli tomu, že nás ohrožují velmi výrazně na zdraví.

ALE.

Je tu jedno velké ale. Víme, že nakonec budou rozhodovat o všech pokutách, která nám stát za porušení opatření uloží, soudy. Ty jsou dnes schopné tvrdě potrestat chudáka za to, že v nouzovém stavu ukradne nadnárodnímu řetězci pět odporných starých housek. Takže se dostáváme k jádru pudla – my si myslíme, že můžeme plnění krizových opatření odmítnat, stát si to rozhodně nemyslí a budou rozhodovat nevyzpytatelní a mnohdy zbabělí soudci bez morálních zásad. Proto není možné jednoznančně říci, že občané mohou bez následků odmítnout plnění krizového opatření.

[V komentáři se k tomu píše:](#)

Toto ustanovení vychází ze zásady, že nikdo nemůže být nucen k plnění něčeho, čím by ohrozil vlastní život nebo zdraví nebo život a zdraví jiných osob. Tato zásada platí i pro případ, že nejsou splněny zákonné podmínky pro uložení povinností. V případě ohrožení života nebo zdraví svého či jiných osob, jakož i rozporu ukládaných povinností důkazní břemeno stihá fyzickou osobu, která se uloženým povinností odmítá podrobit. Pokud bude přesto příslušný orgán trvat na splnění povinnosti, nezbude fyzické osobě nic jiného, než se obrátit na správní soud s příslušnou žalobou. Práva a svobody jsou totiž pod ochranou soudní moci a uložení povinností dochází k zásahu do práv a svobod jednotlivců.

Jednáte v právním omylu?

Vzhledem k tomu, že zákon zní tak, jak zní a možnost odmítnout nám dává (a my se musíme rozhodnout akutně, nikoli za pět let), pak si myslím, že je možné v určitých krajních situacích plnění

krizových opatření odmítnout. jen počítejte s tím, že dojde na pokutu a soud. Bohužel.

Podle našeho názoru ale mohou občané argumentovat tím, že byli v tzv. [právním omylu](#) - „pachatelé“ přestupku (porušování krizových opatření) se prostě domnívají, že ani přestupek nepáchají, protože v souladu s krizovým zákonem odmítají plnit povinnost z důvodu, který zákon umožňuje - ochrany svého zdraví nebo zdraví jiných osob.

Přímo zákon o přestupcích k tomu uvádí v § 17:

(1) Kdo při spáchání přestupku neví, že jeho čin je protiprávní, nejedná zaviněně, nemohl-li se omylu vyvarovat.

(2) Omylu bylo možno se vyvarovat, pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost činu rozpoznat bez zřejmých obtíží.

Je věcí zákonodárce, aby byl zákon napsaný tak, aby mu mohl běžný občan porozumět a jednat v souladu s ním. Je-li ustanovení nejasné a nekonkrétní, musí se vykládat ve prospěch občanů.

Zdroj: <https://stavbez nouze.cz/>